

Szálinger Balázs

Vándorlegény és a vadkan

Hazatévedt vándorlegény
vert sátrat a hon peremén
papírból, hogy irkafirka
vándorújtját versbe írja.
A sátrától messze nem ment,
de egyedül lenni sem mert,
s hívására ködalakban
megjelent a hegyi vadkan.

VÁNDORLEGÉNY

Istenhozzád, híres állat,
mégse vittem többre nálad,
én is csak köd vagyok, s talán
nem ülök meg a hegy fokán,
lecsúszhatok felerészben,
s a csatári völgyben végzem
a hajnali harmatokban,
mert idegen vizet hoztam.

VADKAN

Istenhozzád, vándorlegény,
aki köd a hegy peremén,
két hon között horgonya van,
s aki horgonyt dob, hontalan,
földi, mégis addig bátor,
amíg áll a papírsátor
a csatári hegyközségben -
ezért hívtál, hogy azt védjem?

VÁNDORLEGÉNY

Hívtalak, hogy elmeséljem
vándorútnyi tévedésem,
s hol szorítja a rá mért öv,
oldozd fel a hazatérőt.
Hívtalak, hogy védj a váram,
mert te többre vitted nálam:
azért, ami neked megvan,
én tiz évet vándoroltam.

VADKAN

Nem leszel több, vándorlegény,
aki köd a hegy peremén,
attól, ha most eljátszhatod
idegenből hozott dalod.
Nem kaptam én arra hallást,
tőlem nem nyersz feloldozást.
A sátradbán, ott keressed,
amíg még áll, írd a versed.

VÁNDORLEGÉNY

A versemhez béke kell és
hátszág és déli fekvés,
bonthatatlan köd a tájra,
melyben vadkan áll, a strázsa,
hosszú erdők réme, öröm,
csillag alatt fészkelődjön,
s legyen dühös, ha toll gyanánt
ködbe mártom az agyarád.

VADKAN

Nagyot tévedsz, vándorlegény,
csak téma kell neked, nem én;
a természet termékenyit?
Hogy az neked való, ne hidd:
a természet öntudatlan,
s te nem vagy az ködalakban,
álmaidban dicstelenül
idegenek hóbortja ül.

VÁNDORLEGÉNY

A természet mégis neszez
versemben, s jó otthona lesz!
Még neked is lesz ott helyed,
morgásoddal jelölheted,
s ami végre megszületik,
száz versemnél is igazibb,
otthoni táj és természet
együtt alkot csodaszépet.

VADKAN

Nem kell ahhoz hazajönni,
írd az elsőt, s jön a többi,
hiába szól hidegben,
megáll úgy is idegenben,
utad előtt sosem írtál,
ha baj ért, csak félresírtál,
más vidéken tanultad ki
a bajodat eldalolni.

VÁNDORLEGÉNY

Ha költőként nem térhetek
haza, fogadj el, mint gyerek,
itt nőttem föl, ismer Csatár,
tava mellett még házam áll,
honnan tudtam volna, vadkan,
hogyan hívatlak ködalakban?
Jó gazdaként csak találj rám,
hazajött egy tarkabárány.

VADKAN

Bárány voltál, birka lettél,
tarkaságod bőrre sem fér,
bizalmatlan a jó gazda,
más portába folyt a haszna,
aztán - nem a bölcsöd szava:
költőseged hozott haza,
az meg, mivel máshol termett,
itt csak papírágyba fektet.

VÁNDORLEGÉNY

Egyet kérek, híres állat,
nem is kértem többet nálad,
mellkasomat feléd tartom,
hagyj jöttmentként itt meghalnom,
szórd szét merész papírsátram,
köd előttem, köd utánam,
s leljem végső nyugalmamat
a hazai csillag alatt.

VADKAN

Testedre, te nyughatatlan,
hosszú éltet mér a vadkan,
mindig más és más hatalom
jelzálaga ül házadon,
álmos ködben legelőket
láss, de tudd, hogy másnak nőnek,
körülötted nőjön honod,
sírodon se találj gyomot.

Kunos Krisztina: Minotaurusz (Bronz)
33. Nemzetközi Művésztelep, Lendva, 2005.